

425121

Mina nio skolår

Jag minns att sommaren innan jag började i första klass, så fick jag en klasslista på posten. Jag, min mamma och en annan kompis gick igenom alla namnen tillsammans, för att se vilka vi kände och inte kände. Vi skulle bli en liten klass på bara 15 st, och det enda namnet som var okänt på listan var Ulrika Merdich. Alla vi andra bodde på samma område förutom hon och Martin Mbayde. Men Martin var ofta där och lekte med Oskar Rind, så man kände ju till honom ändå.

Jag var väldigt nyfiken på att börja skolan. Särskilt nyfiken var jag på Ulrika. Första dagen var det kort sagt så

en eller två timmar. Jag började vid tolv- eller ett-tiden. På förmiddagen så gick jag och mamma nere på parkeringen. Där mötte vi Magnus Vogel och hans mamma. Magnus hade redan varit i skolan, och han sa att det hade varit kul.

Med spänd förväntan gick jag till skolan med Kristina Rundgren och Ida-Sofia Persson. Våra mammor följde oss dit. Jag vet att vi var indelade i grupper med fem i varje. I min grupp var det jag, Ida-Sofia, Kristina, Oskar och Martin M. Det jag minns ifrån själva lektionen var att vi satt på en madrass, också läste fröken för oss. Jag tyckte att det var väldigt kul.

Den första tiden hade vi alltid rast ensambara bara för att sexorna inte skulle

skrämma oss. På rasterna lekte vi "killarna-jagar-tjejerna" eller "tjejerna-jagar-killarna". De som blev tagna blev satta i "fängelse" i trappan som ledde ner till källaren.

Andra saker som jag kommer ihåg var att alla inte kunde läsa när vi började i skolan. Det tyckte jag var väldigt konstigt då, men jag inser ju nu att det inte var det. En annan gång satt Tobias Srensson och åt plommon vid sin bänk mitt på lektionen. Det sa fröken att han inte fick.

/slutet av ettan flyttade en flicka som hette Martina Wennerström. Hennes sista dag låg jag hemma och var sjuk. Alla som var i skolan den dagen fick ställa upp sig i kö för att krama henne. Det tyckte killarna var jättehemskt, för då fick dem ju "tjejbaciller".

Resten av ettan och i början av tvåan var vi en ynkligt liten klass på 14 st. Men då kom det en ny tjej till klassen och vi blev åter 15 st. Den nya tjejen hette Marika. Hon hade två småbröder; Sixten och Finn. Manka kom ifrån Östra skolan. Jag och hon blev ganska bra kompisar så småningom, och vi var tillsammans mycket.

I trean så började jag, Kristina, Marika och Petter Kämping att spela blockflöjt. Men Petter slutade ganska snart. Vi andra tre spelade ibland upp på julfester och avslutningar och sådant. Det måste ha låtit förfärligt. Vi fnissade och spelade om vartannat. Jag minns särskilt examensdagen i femman. Vi stod utomhus och spelade och det blåste så förskräckligt att man

bara väntade sig att skolhusen skulle lyfta ifrån marken och flyga iväg över kehagen vilket ögonblick som helst. Där stod vi helt oskyddade på en scen och spelade på våra flöjter. Jag var vid tillfället iförd en tunn rundskuren, minst sagt vid kjol. Jag var fullkomligt övertygad om att kjolen skulle blåsa över huvudet så att jag inte såg någonting, men så att andra såg en hel del.

- Vad gör jag då? tänkte jag panikslaget.

Jag kan ju inte släppa flöjten.

Precis som jag stod där och tänkte på

detta hemska så blåste plötsligt min
och Kristinas bok igen. Kristina började febrilt
att bläddra i boken. Självt stod jag stum utan
att göra något, medan Marika fortsatte att
spela som om ingenting hade hänt. Kättnaden
var stor när "skådespelet" var över.

När vi började fyran var allting som
vanligt förutom att vi fick nya lärare och
att vi bytte klassrum tillbaka till det vi
hade i ettan. Vi tyckte då att vi hade tur
som fick en så bra lärare, och vi var
fortfarande den där mönsterklassen
som alla tyckte om och som hade så bra

sammansättning och alltid var så duktiga

I femman kom Hedvig till skolan, och allting var fortfarande bra. Lite senare kom även Sebastian hit. Mikael var nog ganska annorlunda i jämförelse med oss. Jag tror det var så att vi hade stannat i utvecklingen på något sätt. Vi var fortfarande de söta små ettorna som alltid var tysta och gjorde läxorna. Det blev annorlunda när Sebastian kom. Han bodde granne med Erik som gick i parallellklassen, så till slut började vi umgås med den andra klassen och det var inga mönsterbarn som vi och vi tyckte

väl att dem var häftiga och så. Därför blev det en slags revolution inom vår klass. Vi började säga emot fröken och sådant där. Särskilt killarna. Vår fröken ansåg att det var Sebastians fel, men det var det inte. Jag tror det var tur att det skedde så, annars hade det nog blivit en väldig förändring när vi kom till sjuan.

Resten av mellanstadiet förflöt utan några större konflikter, och även om man var lite trött på Remäsen'sskola så hade vi trots allt gått där i sex år tillsammans. Nu skulle det vara så mycket nytt folk

överallt. Jag såg ganska negativt på hög-
stadiet och ville helst inte gå där. Men
efter ett tag så började jag trivas allde-
les förträffligt bra. Visserligen känns det
ganska vemodigt när alla får nya kompisar
som de kanske sätter högre värde på än
sina gamla. Men det är väl tur det för
bara för att man håller på att bli vuxen
så innebär ju inte det att man ska sluta
utvecklas.

Jag tycker väldigt mycket om alla i min
klass, särskilt de som jag gick med innan
vi började sjua. Även om man haft småkon-
flikter med allihop då och då så kommer jag att
sakna dem väldigt var och en när vi en
dag splittras. Jag hoppas innerligt att vi
kommer att ha klassfester någon gång

regelbundet i framtiden

När man frågar någon viken så kommer
dem inte alltid ihåg namnen på alla sina
klasskamrater. Jag tycker det är konstigt.

Nu känns det som om jag aldrig kommer
att glömma någon av dem. Dem är på något
sätt en del av min barndom, som jag tror
var och är den bästa perioden i mitt liv
någonsin.

~~Så fina och vackra färbes~~

~~och reflekterade du har skrivit~~

~~och. Mycket bra att du berättar~~

~~Su beledat se händerna med~~

~~stämningen~~